

ставило Провидѣніе-то, въ пѳгорно. Азъ всякога обычамъ да помагамъ на добры чловѣкы, безъ да гы извадж изъ прежне-то имъ състояніе. Колко плащаш ты за тѣжж колыбж?» — «Двадесять пять талира въ годинж, господине.» — «Тя е твѣрдѣ ветха; нѣма ли пѳдобра тука въ село-то?»

«Оная кжща, въ кожто живѣяше црѣковнослужитель-тѣ, не само е пѳнова и пѳяка,» каза Попѣ-тѣ, «но въ неж ся находятъ двѣ хубавы комнаты и голѣма кухня.» — «Азъ мыслиж, каза г. Ж... че ще бжде много пѳдобрѣ да премине тойчясъ овчярѣ-тѣ въ онжж кжщж, безъ да чяка до уречено-то время на найма, а что ся стои още, азъ щж доплати» — «Добрѣ, господине,» отговори Попѣ-тѣ, «а тещъ ми ще му помогне да купи все, что е остало отъ покойника. А колко пѳскоро излѣзжтъ отъ тука, толкова пѳдобрѣ; защото и сирота Марія е получила тѣжж болестъ отъ това, че е спала подъ капчюга.»

На овчяря ся тѣж нажали срѣдце-то отъ това, чтото не бѣ въ състояніе вяче да проговори; а Марія съ плачь едва можѣ да каже това само: «О! вы сте твѣрдѣ милостиви. Кжща-та ни е добра.» — «Само за тебе и за дѣца-та ти была бы и добра,» отговори съ важность г. Ж..., «но за училище не жь быва; кухня-та е и малка и темна. Овчярко!» продлѣжи той, «съ дозволеніе на добрый вашъ Попѣ и съ неговж помощь, азъ имамъ намѣреніе да заведж училище при тѣзи црѣквж за сиромашкы-ты дѣца, а ты щещъ